

I CERTAME LITERARIO "AUNIOS"

1º Premio, Menores de 15 anos, no apartado "Illas Galegas"

NA NOUTRORA ILLA DE O GROVE "O RAPAZ"

Por: Andrea Fernández Iglesias

Dicían os meus avós que dende nenos con 8, 9 ou 10 anos, amarrábanse a un remo para aprender o oficio do mar. Neste medio medrábase pronto, segundo din e comentan os vellos.

A aprendizaxe, desapiadada ás veces, duraba anos, pero mentres non chegase a home, a condición de rapaz era dura. Chegaba a durmir a bordo, máis ben porque na casa non había sitio, botado no chan da quilla ou sobre palla de centeo.

Chamaba no amencer, un a un, ós mariñeiros e tiña que ter a embarcación preparada para facerse ó mar, limpa e perfectamente aprovisionada de patacas, auga, cacharro para a caldeirada, isco, ..., e demais útiles.

Á hora de pescar, o rapaz ocupaba o peor lugar no barco, á proa, de modo que tiña que afinar moito e ter moito tento nos dedos para facer algunha captura.

A paga era a aprendizaxe. Non era moito, pero tampouco pouco, pois de isto dependía a súa futura vida. Xa en terra, o rapaz, encargábase da

buguina coa que a súa presenza polas portas das casas era habitual na procura de vender as súas capturas.

O rapaz de a bordo tardaba máis ou menos tempo en pasar a home, segundo se lle dera o oficio. Dende moi novos, algúns "apuntan á boa liña", e dicir, amosan boas cualidades, de maneira que un día o patrón sácao da proa e dálle un sitio no costado, entón dise que pesca para o barco.

O paso de rapaz a home, nalgúns lugares, tiña un carácter ritual. Había probas, coma levantar o rizón a pulso dende o fondo e metelo a bordo. De conseguilo, o patrón dicía: - "temos un home a bordo". Desde ese momento gañará o quiñón de home.

Ás veces, cando a estancia no mar prolongábase durante días, como era normal, o rapaz era o encargado de preparar a caldeirada de a bordo. Nela cabía de todo: sardiñas, buraces, raías, cariocas, etc. O rapaz prendía o lume no panel de proa, sobre a lareira (pedra plana que facía de fogón); o peixe cocíase con auga salgada; comíase na cuberta, sobre os cachos de pan de bola; coma garfos gastábanse os dedos e se había moito sol ou chovía, improvisábase un toldo coa vela.

Recollidas as artes e rumbo a casa, nada máis atracar no peirao, o rapaz era o último en abandonar a embarcación.

Despois tiña que axudar ás vendas, recoller as artes e manter todo a punto para a próxima singradura. Con todo elo ó rapaz quedáballe moi pouco tempo para os xogos ou para outros aspectos do lecer.

É entón cando te das conta que os anos non pasan en balde e ollas atrás no tempo e, ó carón dos vellos, agrandas máis se cabe os ollos coma para querer velo todo e prestas atención a todas as historias que se van perdendo no transcorrer das súas vidas.

I CERTAME LITERARIO "AUNIOS"

1º Premio, Menores de 15 anos, no apartado "Arquipélago de Ons"

O BURATO NEGRO DA ILLA DE ONS

Por: J. Manuel Pérez Soutullo

Capítulo I

Xan é un neno de 12 anos que vive en S. Vicente de O Grove.

Un día ía facer unha excursión á illa de Ons cos seus pais e un curmán, que se chamaba Rafa. Ían en barco e o seu curmán Rafa estaba moi nervioso porque era a primeira vez que viaxaba en barco. O barco saíu un sábado do mes de xullo para pasaren en Ons unha semana.

No medio do camiño, Rafa díxolle a Xan:

- ¿Ti non te mareas indo nun barco ?

- ¿Quen, eu ? Non

- Agora que me lembro – dixo Xan – ... ¿Ti non oíches falar do Burato Negro da Illa de Ons ?

- Si, pero... ¿Ti que crees que haberá dentro dese burato ?

- Non o sei exactamente, pero un garda chamado Anselmo morreu nel e puxéronlle unha cruz ó pé do Burato e ninguén sabe a onde foi parar.... ¿Disque morreu ?

E dicindo esto, o barco atracou na Illa de Ons.

Rafa e Xan saíron do barco para axudarlle ós pais a montar as tendas. Xan e Rafa durmían nunha tenda e os pais de Xan durmían na outra.

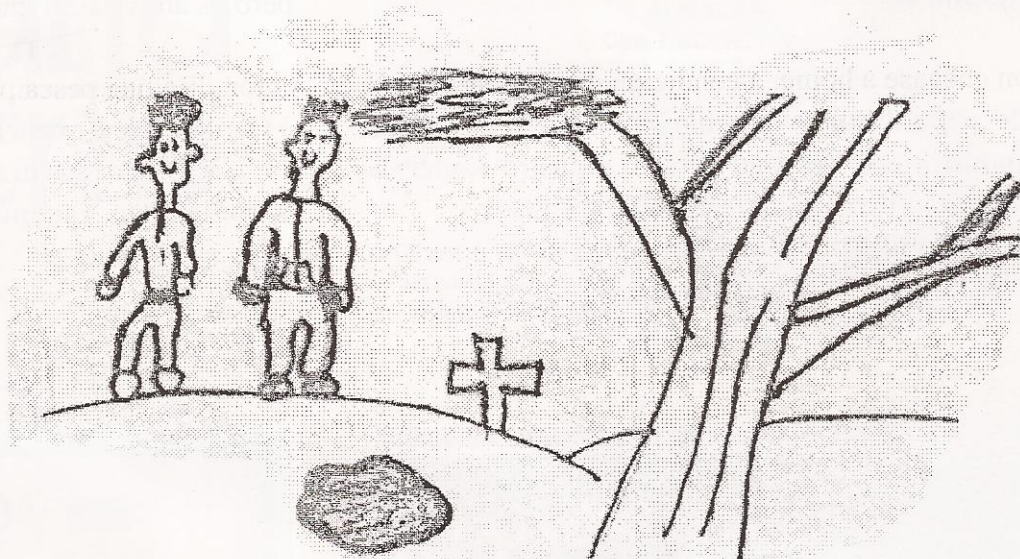
Cando remataron, Xan e Rafa foron dar unha

volta pola illa, viron o faro e logo chegaron ó “Burato Negro”. Rafa exclamou:

- ¡ Isto é increíble ! ¡ Que pasada !

- ¡ É alucinante !

Xan achegouse un pouco cara ó Burato e viu todo negro alí dentro. Logo díxolle a Rafa:

- Vouche dicir unha cousa, pero non llo digas a meus pais.

- De acordo, non llelo direi, pero... ¿Que é esa cousa que me queres dicir ?

- Eu trouxen unha corda. Podémola amarrar na póla que está xusto encima do Burato Negro e a outra punta amárroa eu á cintura; ti quedas arriba para soltar e recoller corda. Ti terás un “walkie – talkie” na túa man e eu terei outro abaixo para comunicarcho todo. Tamén levarei unha lanterna e unha cámara de fotos.

BAR LONXA

PORTONOVO

Teléf: 986724333

* ALBARIÑO

ESPECIALIDAD

*PESCADITOS

*MARISCOS

EL PUERTO. CÓMODA TERRAZA

- Vale, ¿cando o faremos ?
- Esta mesma noite.
- ¿a que hora ?
- Ás 12:30, cando todos estean durmidos.

E así foi. Esa mesma noite fixérono.

Cando chegaron ó Burato, Xan baixou e, ó alumar coa lanterna, viu un monstro e mandou subir a corda. Recolleron todo e regresaron á tenda. ¡ Xa estaban asustados dabondo !

Capítulo II

Ó día seguinte decidiron ir de novo ó Burato e descifrar o misterio do monstro. Querían saber se o monstro era Anselmo ou se o monstro comera a Anselmo...

E foron de novo ó Burato e fixeron o mesmo de antes, para saber aquel misterio.

Baixou Xan, viu ó monstro e deulle cunha vara no ollo. A vara quedou pegada na goma babexante que lle saía por el.

Entón Xan preguntoulle:

- ¿ Quen es ?
- Aaannnsseeelllmmmmooo.
- ¡ Quita o disface !

Nisto o monstro caeu ó chan e un home con traxe de vixiante apareceu tras del dicindo:

- Teño 109 anos. Nunca se envellece aquí abaixo, pero os anos pasan igual.

Entón subiron. Xan e Rafa levaron a Anselmo á Garda Civil e explicáronlles todo.

Anselmo viviu ata os 150 anos sen que ninguén o molestase facéndolle absurdas preguntas.

